

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ (Μαρκ.η'34-θ' 1)
15 Σεπτεμβρίου 2024

Συνεχίζεται και σήμερα, αγαπητοί αδελφοί, η έορτή της ύψωσης του τιμίου Σταυρού. Στο εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ὁ Χριστὸς μίλησε γιὰ τὸν δικό μας σταυρό. Ὅπως ὁ Χριστὸς χωρὶς τὸν Σταυρὸ δὲν εἶναι ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου, ἔτσι καὶ ὁ χριστιανὸς χωρὶς τὸν δικό του σταυρὸ δὲν εἶναι ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀποφεύγει τὸν θάνατο πάνω στὸν Σταυρό, ἂν καὶ εἶχε αὐτὴν τὴν δυνατότητα. Δὲν κατεβαίνει ἀπ' τὸν Σταυρό, ὅταν οἱ ἐχθροὶ Του ζητοῦν μὲ προκλητικὸ τρόπο ἕνα τέτοιο θαῦμα. Ὅταν προειδοποιῶσε τοὺς μαθητὲς Του γιὰ τὸ ἐπικείμενο Πάθος Του, ὁ Πέτρος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴν πραγματοποιηθεῖ ἕνας τέτοιος ἀτιμωτικὸς θάνατος, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμη δὲν ταίριαζε στὸν Μεσσία. Τότε ὁ Χριστὸς ἐπετίμησε μὲ ἀσυνήθιστη αὐστηρότητα τὸν Πέτρο καὶ τὸν ἀπεκάλεσε διάβολο, ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκέφτεται σύμφωνα μὲ τὴν κοσμικὴ νοοτροπία καὶ ὄχι ὅπως σκέφτεται καὶ ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Ἄν ὁ Χριστὸς ἀπέφευγε νὰ σταυρωθεῖ, ὁ μόνος κερδισμένος θὰ ἦταν ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος θὰ παρέμενε κυρίαρχος πάνω στοὺς ἀνθρώπους.

Στὴν συνέχεια ὁ Χριστὸς ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπιλέξει ἂν θὰ Τὸν ἀκολουθήσει ἢ ὄχι. Ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Κανένα δὲν ἐξαναγκάζει ὁ Χριστὸς καὶ κανένα δὲν ὑποχρεώνει, ἀλλὰ σέβεται τὴν ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποία ἄλλωστε Αὐτὸς ἔδωσε στὰ λογικὰ δημιουργήματά Του. Ἀπ' τὴν στιγμή ὅμως πού ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπιλέξει νὰ εἶναι μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένος γιὰ ἀγῶνες, θυσίες καὶ στερήσεις. Ὁ Χριστὸς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προειδοποιεῖ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς συνέπειες τῆς γνησίας χριστιανικῆς ζωῆς, δὲν ἀποκρύπτει τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν παραπλανᾷ τοὺς ἀκροατὲς τῆς διδασκαλίας Του. Τὸ προσκλητήριό Του εἶναι ἀντιδημαγωγικό, σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ συνήθεις δημαγωγούς, οἱ ὁποῖοι δίνουν ἐξωπραγματικές ὑποσχέσεις καὶ προσελκύουν πλῆθη ὀπαδῶν, μέχρι νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι δὲν εἶχαν τὴν δύναμη καὶ τὴν διάθεση νὰ πραγματοποιήσουν ὅσα ἔλεγαν.

Ὁ Χριστὸς προαναγγέλει ὅτι ὅποιος θέλει νὰ Τὸν ἀκολουθήσει, αὐτὸς χρειάζεται νὰ δείξει αὐταπάρνηση καὶ προθυμία στὴν ἄρση τοῦ σταυροῦ. Γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἰκανοποιεῖ τὶς ἐγωκεντρικὲς ἐπιθυμίες του, δὲν ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, σὲ γενικὲς γραμμὲς δὲν θεωρεῖ ὅτι ὁ ἑαυτός του εἶναι τὸ κέντρο

τοῦ κόσμου. Ἀντιθέτως, εἶναι ἕτοιμος νὰ στερηθεῖ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ καὶ νὰ συγκρουσθεῖ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅταν αὐτοὶ προσβάλλουν τὶς πνευματικὲς ἀξίες ἢ ἀδικοῦν τοὺς ἀδυνάτους. Ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσει καὶ τὴν ζωὴ του γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ὄχι νὰ θυσιάσει τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ δικό του συμφέρον, ὄχι νὰ προδώσῃ τὶς ιδέες του γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴ του ἢ νὰ παραμείνῃ στὴν θέσῃ του. Γιὰ νὰ τηρήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὶς ἐντο-λὰς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μείνῃ συνεπὴς στὴν πίστη του, γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθῆκον του, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἀντιμετωπίσῃ δυσκολίες.

Ἡ αὐταπάρνηση, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε, εἶναι ἐκούσια ἐπιλογή. Οἱ ἄνθρωποι μὲ κοσμικὴ νοοτροπία ἐνεργοῦν ἐντελῶς διαφορετικὰ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἀκούσιες δοκιμασίαι τῆς ζωῆς, ὅπως εἶναι οἱ ἀρρώστειαι ἢ τὰ οικονομικὰ προβλήματα. Καὶ πάλι ὁ ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ ἀντιμετωπίζει καὶ αὐτὲς τὶς δοκιμασίαι μὲ θάρρος καὶ πίστη στὸν Θεό. Δὲν ἐπιδιώκει τὶς δοκιμασίαι καὶ ὅπωςδήποτε δὲν εὐχαριστιέται μὲ αὐτὲς, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζεται. «Μὲ τὸ πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος» βλέπει αὐτὲς τὶς δοκιμασίαι ὡς εὐκαιρίες γιὰ πνευματικὴ ὠρίμανση καὶ προσέγγιση πρὸς τὸν Θεό.

Εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ παραπάνω χαρακτηριστικὰ, αὐτὸς ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι πραγματικὰ χριστιανός, καὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ λέγεται, θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀντίδραση τοῦ περιβάλλοντός του, ἀλλὰ περισσότερο τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε ὅτι χρειάζεται νὰ ἀντισταθοῦμε σὲ αὐτὴν τὴν ἐντονη πίεση. Καὶ τότε ὁ κακὸς ἑαυτός μας θὰ ὑποχωρήσῃ, δηλαδὴ ὁ «παλαιὸς ἄνθρωπος», καὶ στὴν θέσῃ του θὰ ἐμφανισθεῖ ὁ «καινούριος», αὐτὸς ποὺ θέλει ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ μᾶς συμφέρει νὰ θυσιάσουμε τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, τὰ προσωρινὰ μας συμφέροντα, ἀκόμα καὶ τὴν βιολογικὴ μας ὑπαρξη, ὥστε νὰ κερδίσουμε τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ, τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ. Νὰ θυσιάσουμε αὐτὰ ποὺ ἔχουν μικρὴ καὶ παροδικὴ ἀξία, ὥστε νὰ λάβουμε τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ αἰώνια. Γι' αὐτὸ ἀκούσαμε ὅτι ὅποιος πεθάνει, αὐτὸς θὰ ζήσει. Καὶ ὅποιος ζημιωθεῖ, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ κερδισμένος.

Κάθε χρόνο, τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία μας διαβάζει αὐτὴν τὴν περικοπὴ. Καθὼς ἐμβαθύνουμε στὸ περιεχόμενό της, ἴσως σκεφτόμαστε ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπραγματοποίητα καὶ ἀσυνήθιστα καὶ μὴ φυσιολογικὰ γιὰ τὴν ζωὴ μας. Καὶ ὅμως ἕνα πρᾶγμα χρειάζεται νὰ ἐμπεδώσουμε. Ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ νοοτροπία μας στὸν κόσμον αὐτὸ μετὰ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα, δηλαδὴ ἡ ὑποδούλωση στὰ πάθη, μὲ κυριότερο ἀπ' αὐτὰ τὴν φιλαυτία, δὲν εἶναι ἡ φυσιολογικὴ μας κατάστασις, ὅσο καὶ ἂν τὴν ἔχουμε συνηθίσει. Καὶ ὁ Χριστὸς αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιδιώκει, νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ σὲ ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο ζωῆς, ὥστε νὰ ὑπάρχουμε ὅπως θέλει ὁ Θεός.

п. N.H.

[dkpdf-button]